

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÉ KRÍDLA

PROROCTVO O DRÁČIKOCH

FRAGMENT

Ohnivé krídla – Proroctvo o dráčikoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Tui T. Sutherland
Ohnivé krídla – Proroctvo o dráčikoch
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÉ KRÍDLA

PROROCTVO O DRÁČIKOCH

 FRAGMENT

palác královnej
Morény

Ladové kráľovstvo

Nebeské kráľovstvo

pevnosť
kráľovnej Pálavy

Pieskové
kráľovstvo

Nefritová hora

Skorpiónsky brloh

podhorie

palác královnej
Šarloty

Rieka diamantovej triešte

Delta diamantovej
triešte

Morské kráľovstvo

Bahnové
kráľovstvo

dúpa
čistečov

dúpa čistečov

Daždové kráľovstvo

**NOCOLETOV SPRIEVODCA
DRACI V PYRRHII**

PIESKOLETI

Opis: bledozlaté alebo biele šupiny odtieňa púštno piesku, chvost s jedovatým hrotom, rozštiepený čierny jazyk.

Schopnosti: bez vody môže prežiť dlhý čas, nepriateľa vie bodnúť špičkou chvosta tak, ako škorpióny, maskujú sa zahrabaním sa do púštno piesku, chrlia oheň.

Kráľovná: po smrti kráľovnej Oázy sa kmeň rozdelil v boji o trón medzi tri súperky: sestry Páľavu, Jasavu a Plamienku.

Spojenci: Páľava bojuje po boku neboletov a bahnoletov, Jasava sa spojila s moroletmi a Plamienka má podporu väčšiny pieskoletov a ľadoletov.

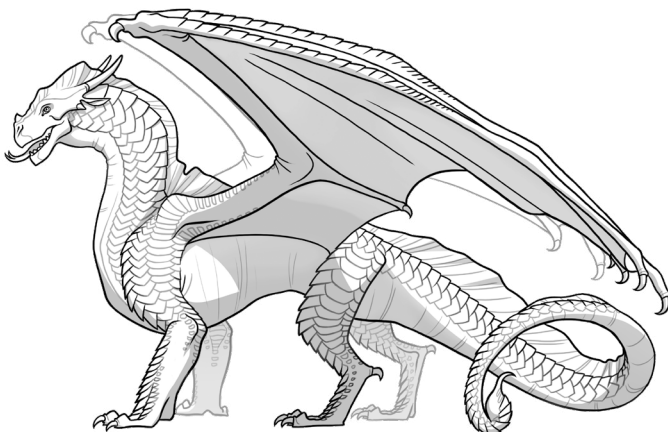
BAHNOLETI

Opis: hrubé, obrnené hnedé šupiny, niekedy s jantárovými a zlatými podšupinami, veľká, plochá hlava s nozdrami na hornej strane ňufáka.

Schopnosti: vedia chrliť oheň (ak sú dostatočne zahriati), až na hodinu zadržať dych a splynúť s prostredím veľkých močiarov. Zvyčajne sú veľmi silní.

Kráľovná: kráľovná Blatana.

Spojenci: vo veľkej vojne momentálne stoja po boku Pálavy a neboletov.

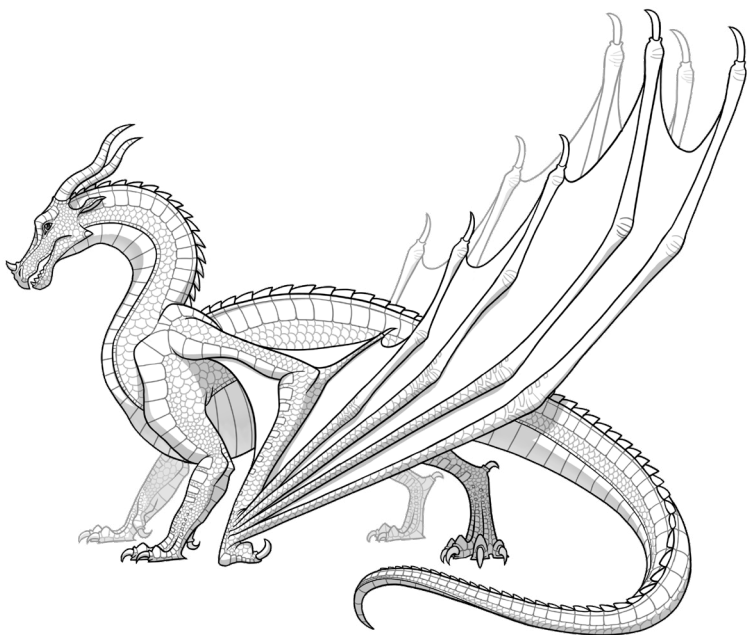
NEBOLETI

Opis: červenozlaté alebo oranžové šupiny, obrovské krídla.

Schopnosti: udatní bojovníci a letci, vedia chrliť oheň.

Kráľovná: kráľovná Šarlota.

Spojenci: vo veľkej vojne momentálne stoja po boku Pálavy a bahnoletov.

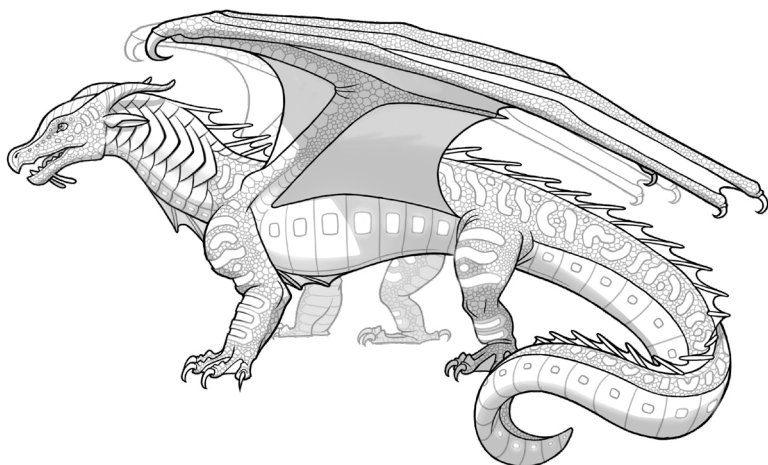
MOROLETI

Opis: modré, zelené alebo akvamarínové šupiny, medzi prstami majú plávacie blany, žiabre na krku, svetielkujúce pásy na chvoste, hlave a podrušku.

Schopnosti: vedia dýchať pod vodou, vidia v tme, jediným švihom hrubého chvosta vytvárajú veľké vlny, sú vynikajúci plavci.

Kráľovná: kráľovná Korala.

Spojenci: vo veľkej vojne sú momentálne na strane Jasavy.

ĽADOLETI

Opis: strieborné šupiny odtieňa mesiaca alebo bledomodrého odtieňa ľadu, pílkovité drápy pre lepší pohyb na ľade, rozštiepený modrý jazyk, koniec chvosta zúžený ako bič.

Schopnosti: vydržia aj pri teplotách pod nulou, neprekáža im jasné svetlo a majú smrtiaci mrazivý dych.

Kráľovná: kráľovná Moréna.

Spojenci: vo veľkej vojne momentálne stoja po boku Plamienky a väčšiny pieskoletov.

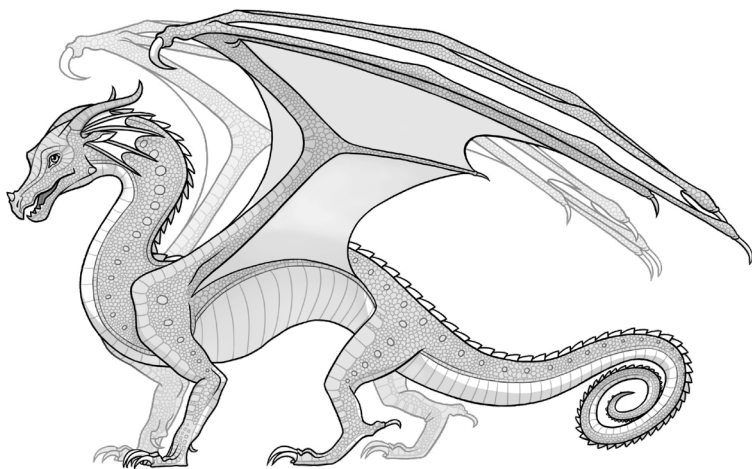
DAŽĎOLETI

Opis: ich šupiny neustále menia farbu, zvyčajne žiaria pestrými farbami ako exotické vtáky, chápavý chvost.

Schopnosti: dokážu meniť farbu šupín tak, aby splývali s prostredím, žiadne prirodzené zbrane nie sú známe.

Kráľovná: kráľovná Nádhera.

Spojenci: nebojújú vo veľkej vojne.

NOCOLETI

Opis: fialovočierne šupiny a strieborné šupiny roztrúsené po spodnej strane krídel, ktoré pripomínajú nočnú oblohu posiatu hviezdami, rozoklaný čierny jazyk.

Schopnosti: dokážu vydychovať oheň, stratí sa v tieňoch, čítať myšlienky a predpovedať budúcnosť.

Kráľovná: Jej meno je prísne strážené tajomstvo.

Spojenci: priveľmi tajomní a mocní, aby sa zúčastnili vojny.

PROROCTVO O DRÁČIKOCH

*Keď vojna potrvá dlhých dvadsať liet...
vtedy prídu dráčičky.*

*Keď krv a slzy budú potokom tiecť,
vtedy prídu dráčičky.*

*Nájdi temnomodré vajce moroleta.
Potom krídla noci samy nájdu si ňa.
Najväčšie vajce z ostrého vrcholu,
perute oblohy dá ti do daru.
Krídla Zeme hľadaj v klzkom močiari,
vajce dračej krvi sa tam objaví.
Aby ho nenašli kráľovné – sokyne,
vajce pieskoleta je dobre ukryté.*

*Z troch kráľovien, čo horia, blčia, planú,
dve umrú a tretia utrži ranu.
Pred osudom na kolená padnúť musí,
až potom moc krídel ohnivých okúsi.*

*Päť dráčikov sa vyliahne za najjasnejšej noci,
päť drakov sa narodí a ukončí boje moci.
Temnota sa dvíha, no svetla jas sa zrodí zas.
Tak prichádzajú dráčiky a s nimi lepší čas.*

PROLÓG

V zúrivej búrke sa ukrýval drak.

Tmavé oblaky ožiaril blesk. Hvitur si v letku pritlačil k telu krehký náklad. Ak sa mu podarí dostať cez hory, bude v bezpečí. Z paláca neboletov unikol nepozorovane a tajná jaskyňa bola už veľmi blízko.

Ale zdola ho už sledovali oči čierne ako obsidián.

Zlatisto bledé šupiny dračice sa na skalnej rímse leskli ako obzor na púšti. Privretými očami pozorovala trblietavý lesk strieborných krídel vysoko v oblakoch.

Švihla chvostom a dvaja ďalší draci vzlietli za ňou do srdca búrky. Od neďalekých hôr sa odrazila ozvena prenikavého škriekania, keď zaborili pazúry do ľadoleta bledého ako mesiac.

„Zviažte mu tlamu,“ prikázala dračica, keď vojaci hodili Hvitura na klzkú mokrú rímšu pred ňou. Hvitur sa už nadychoval a chystal sa zaútočiť. „Rýchlo!“

Jeden z vojakov schmatol reťaz z kopy tlejúcich uhlíkov

a obtočil ju Hviturovi okolo tlamy. Ozvalo sa zasyčanie a vzduchom sa niesol pach spálených šupín. Hvitur tlmene zastonal.

„Neskoro.“ Dračica pieskovej farby šľahala rozštiepeným jazykom.

„Už na nás svoj smrtiaci ľadový dych nevyšľahneš, ľadolet.“

„Toto mal pri sebe, kráľovná Žiarava,“ povedal jeden vojak a podal jej dračie vajce.

Žiarava pozrela na vajce cez závoj dažďa.

„To nie je ľadoletské vajce,“ zasyčala. „Ukradol si ho z paláca neboletov.“

Ľadolet pred jej pohľadom neuhol. Od miesta, kde sa žeravé reťaze dotýkali ľadovo-chladných nebeských šupín sa šírila syčiacia para.

„Myslíš si, že ťa pri úteku nikto nespozoroval?“ opýtala sa Žiarava. „Moja neboletská spojka nie je hlúpa. Kráľovná Šarlota vie o všetkom, čo sa v jej kráľovstve udeje. Jej hliadka spozorovala, ako sa z paláca vykráda nejaký zlodejský ľadolet, a mne sa zazdalo, že menšia naháňačka okorení našu nudnú návštevu.“

Žiarava priblížila veľké vajce k jasu ohňa a pomaly ho otočila. Pod bledým hladkým povrchom presvitalo niečo červené a zlaté.

„Áno, to je vajce neboleta, ktorý sa čoskoro vyľiahne,“ povedala Žiarava. „Prečo by ma moja sestra posielala kradnúť neboletského dráčika? Plamienka nenávidí všetkých drakov, ktorí sú mladší a krajší ako ona.“ Na chvíľu sa zamyslela, a na rímsu okolo nich vytrvalo bubnoval dažď. „Iba ak... Zajtra je najjasnejšia noc...“ Švihla chvostom ako

škorpión – jedovatý hrot sa mihol len pár centimetrov pred Hviturovými očami. „Ty nie si v Plamienkinej armáde, však? Si jeden z tých úbohých podzemných mierových štváčov.“

„Mierové drápy?“ začudoval sa jeden z vojakov.

„Chcete povedať, že sú skutoční?“

Žiarava si odfrkla. „Zopár červov, čo plačú nad troškou krvi. Zložte mu tú reťaz. Nemôže nás zamraziť, kým sa mu neschladia šupiny.“

Vojaci poslúchli a obria dračica sa nahla k svojmu zajatcovi. „Povedz mi, Ladolet, naozaj veríš tomu chvastúnske-
mu nocoletskému proroctvu?“

„Nezomrelo predsa kvôli vašej vojne už priveľa drakov?“ zavrčal Hvitur a papuľou mu šklbalo od bolesti. „Pyrrhia trpí už dvanásť rokov. Proroctvo hovorí...“

„To ma nezaujíma. Žiadne proroctvo nebude rozhodovať o mojom osude,“ prerušila ho Žiarava.

„Čas mojej smrti nebude závisieť od nejakých slov alebo malých dráčikov, ani mi nerozkážu komu sa pokloním. Mier nastane až vtedy, keď budú moje sestry mŕtve a ja sa stanem kráľovnou pieskoletov.“ Jej jedovatý chvost sa priblížil k striebornému drakovi.

Hviturove šupiny zmáčal dážď. Zdvihol k nej oči.

„Dráčikovia prídu, či sa ti to páči, alebo nie. Oni rozhodnú, kto by mal byť pieskoletskou kráľovnou.“

„Skutočne?“ Žiarava cúvla a zľahka točila vajcom vo svojich pazúroch. V usmievajúcej sa tľame jej kmital rozštiepený jazyk. „Ladolet, takže toto vajce je súčasťou vášho hlúpeho proroctva?“

Hvitur stuhol.

Žiarava jedným dlhým pazúrom poklopkala na škrupinku. „Haló?“ zvolala. „Je tam dráčik osudu? Si pripravený vyklúvať sa a skončiť túto veľkú zlú vojnu?“

„Nechaj ho tak,“ vyrazil zo seba Hvitur.

„Povedz mi,“ ozvala sa zasa Žiarava, „čo sa stane s tvojím vzácnym proroctvom, ak sa jeden z piatich dráčikov nikdy nevyliadne?“

„To by si predsa neurobila,“ priškrteným hlasom odpovedal Hvitur. „Dračiemu vajcu by nikto neublížil.“ Zúfalo hľadel na jej pazúry.

„Ani najväčšie vajce neboleta ti nepomôže spasiť svet,“ pokračovala Žiarava. „Taký smutný, dojímavý príbeh.“

Začala si prehadzovať vajce medzi pazúrmí. „To asi znamená, že s touto strašne dôležitou vecičkou by sa malo zaobchádzať veľmi opatrne... ahaha!“

Žiarava predstierala, že sa jej mokré vajce vyšmyklo z pazúrov... a nechala ho prepadnúť cez skalnú rímsu dole do temnoty.

„Nie!“ zvriskol Hvitur. Odstrčil od seba oboch vojakov a rútil sa k útesu. Žiarava ho pazúrmí schmatla za krk, skôr než sa stihol vrhnúť za vajcom.

„A je po prorocte,“ zaškerila sa. „Aj po vašom úbohom hnutí.“

„Si netvor,“ ľadolet zasipel a zmietal sa v jej zovretí. Hlas sa mu od zúfalstva lámal.

„Nikdy sa nevzdáme. Dráčikovia prídu a skončia s touto vojnou.“

Žiarava sa k nemu naklonila a zasyčala mu priamo do ucha. „Aj keby to tak bolo, pre teba to už bude neskoro.“ Jej

pazúry sa mu zaľali do krídel a roztrhali ich na kusy. Hvitur jačal od bolesti, až kým mu jediným bleskurýchlym pohybom nezabodla jedovatý hrot svojho chvosta do lebky a neprehodila jeho dlhé strieborné telo cez okraj rímsy.

Hviturov rev zanikol dávno pred tým, než sa od okolitých hôr odrazila ozvena dopadu mŕtveho tela na skaly.

Žiarava uprela oči na svojich vojakov. „Výborne,“ povedala. „Teraz by sme už o tom hlúpom prorocťve nemali počuť ani slova.“ Natiahla si pazúry, aby z nich dážd' zmyl lesklú dračiu krv. „Poletíme a nájdeme si nejakú ďalšiu korisť.“

Trojica drakov rozťahla krídla a zdvihla sa k temným mrakom.

Po chvíli sa hlboko dolu cez balvany predrala veľká dračica farby zapadajúceho slnka. Odstrčila jeho chvost, spod neho zodvihla úlomok škrupinky a vrátila sa do jaskynného bludiska pod útesom.

Bola taká veľká, že sa jej krídla šúchali o kamenné steny. Tmavú chodbu do hlbín hory si osvetľovala plamenným dychom.

„Som s Mierovými drápmi,“ odkiaľsi z tieňa zasipel hlas. „Poštoľka? Si to ty?“

„Očakávame ohnivé krídla,“ odpovedala červená dračica. Z bočnej jaskyne sa vynoril modrozelený morolet a Poštoľka k jeho nohám hodila škrupinku. „Niežeby nám to na niečo bolo,“ dodala. „Hvitur je mŕtvy.“

Morolet zísal na škrupinku. „Ale... neboľské vajce...“

„Rozbité,“ povedala. „Zničené. Je po všetkom, Pavúčiar.“

„To nie je možné,“ neveril. „Zajtra bude najjasnejšia noc.“

Všetky tri mesiace budú v splne, prvýkrát za sto rokov. Dráčikovia z proroctva sa zajtra musia vyľahnúť.“

„Jeden z nich je už po smrti,“ povedala Poštoľka.

Oči jej horeli od zlosti. „Vedela som, že som to neboletské vajce mala ukradnúť ja sama. Poznám predsa Nebeské kráľovstvo. Druhýkrát by ma nedolapili.“

Pavúčiar sa zamračil a pazúrom sa poškriabal po žiabrach na krku. „Aj Sadzička je mŕtva.“

„Sadzička?“ Poštoľke z nozdier vyšľahol ďalší plameň. „Ako to?“

„Cestou sem uviazla v boji medzi jednotkami Plamienny a Jasavy. Podarilo sa im dopraviť červené bahnoletské vajce až sem, ale potom podľahla zraneniam.“

„Takže o tie krpaté červy sa musíme postarať len ty, ja a Duniak,“ zaškriekala Poštoľka.

„Kvôli proroctvu, ktoré sa nikdy nenaplní. Poďme tie prekliate vajcia hneď rozbiť, a bude to. Zmizneme ešte predtým, než sa Mierové drápy vrátia po dráčikov.“

„Nie!“ zasipel Pavúčiar. „Najdôležitejšie zo všetkého je udržať dráčikov živých osem rokov. Ale ak pri tom nechceš byť...“

„Čuš,“ okríkla ho Poštoľka. „Som najmocnejší drak v Mierových drápoch. Potrebujete ma. Nezáleží na tom, čo si myslím o odporných malých dráčikoch.“ Pozrela sa na škrupinku, ktorá ležala na zemi, a trochu vyľakane si pošúchala dlane. „Aj keď som si myslela, že aspoň jeden z nich bude nebolet.“

„Zoženiem piateho dráčka.“ Pavúčiar sa okolo nej prešmykol a jeho šupiny sa šuchli o stenu.

„Teraz nemôžeš ísť do Nebeského kráľovstva, ty trdlo,“ protestovala Poštoľka. „Liaheň budú strážiť ako oko v hlave.“

„Tak to vajce zožením niekde inde,“ namrzene odsekol Pavúčiar. „Dažďoleti svoje vajcia ani nepočítajú. Môžem jedno uchmatnúť z dažďového lesa a nikto si to ani nevšimne.“

„Horší nápad už nemáš?“ opýtala sa Poštoľka a striasla sa. „Dažďoleti sú chudáci. K neboletom majú ďaleko.“

„Niečo predsa musíme urobiť,“ povedal Pavúčiar a syčiac chvostom zmietol škrupinky k stene.

„Za osem rokov si Mierové drápy prídu po piatich dráčikov. Proroctvo hovorí o piatich a my ho splníme za každú cenu.“

Prvá část
Pod horou

PRVÁ KAPITOLA

O šesť rokov

Hliniak si o sebe nemyslel, že práve on je ten drak, ktorý naplní veľký hrdinský osud, ale chcel ním byť. Chcel byť veľkým spasiteľom dračieho sveta, majestátny a statočný. Chcel dokázať všetky tie úžasné skutky, ktoré od neho očakávali. Chcel spoznať svet, prísť na to, čo je v ňom zlé, a napraviť to.

Nebol však hrdina. Neoplýval žiadnymi bájnymi schopnosťami. Spánok mal radšej ako učenie a pri cvičných lovoch v jaskyniach sa mu vždy strácali kurčatá, lebo viac pozornosti venoval svojim priateľom než pierkam.

Boj mu išiel celkom dobre. Ibaže „celkom dobre“ nestačilo na to, aby zastavil vojnu a zachránil dračie kmene. Potreboval byť výnimočný. Bol najväčším dráčikom, a tak sa od neho očakávalo, že bude najdrsnejší a pôjde z neho najväčší strach.

Opatrovatelia chceli, aby bol *hrozivo nebezpečný*. A Hliniak si pripadal nebezpečný asi ako karfiol.

„Boj!“ vyštekla dračica a šmarila ho cez jaskyňu. Hliniak sa odrazil od skalnej steny a zdvihol sa na nohy. Snažil sa roztiahnuť krídla hlinenej farby, aby udržal rovnováhu. Uhol až vtedy, keď ho po tvári škrabli červené pazúry.

„No tak,“ zavrčala červená dračica. „Nebuď v úzadí. Musíš byť nemilosrdný. Objav v sebe zabijaka a pusti ho von.“

„Snažím sa!“ odpovedal Hliniak. „Možno, keby sme na chvíľu prestali a porozprávali sa o tom...“

Opäť sa naňho vrhla. „Predstieraj výpad doľava! Zvrtni sa doprava! Použi oheň!“ Hliniak sa pokúsil dostať sa pod jej krídlo a zasiahnuť ju zdola, ale, samozrejme, hodil sa zlým smerom. Drápom ho pritlačila k zemi, takže zaskučal od bolesti.

„TO MALO BYŤ DOĽAVA, TY NEMEHLO?“ skríkla naňho Poštoľka. „Sú všetci bahnoleti takí hlúpi? ALEBO SI LEN HLUCHÝ?“

Keď budeš na mňa takto kričať, tak aj budem, pomyslel si Hliniak. Neboľka zdvihla svoj pazúr a Hliniak vycúval dozadu.

„Nepoznám iných bahnoletov,“ bránil sa a oblízal si boľavé pazúry. „Isteže. No možno by sme mohli skúsiť boj bez všetkého toho kriku a...“ zmĺkol. Začul známe zasyčanie, ktoré sa vždy ozývalo pred Poštoľkiným plamenným útokom.

Hlavu si zakryl krídlami, stiahol dlhý krk a prevalil sa do bludiska kvapľov v kúte jaskyne. Do skál navôkol narážali plamene a oblizovali mu špičku chvosta.

„Zbabelec!“ zrevala staršia dračica a rozdrvila jeden z kamenných stĺpov. Hliniak si zakryl oči pred sprškou

čiernych kamienkov a takmer okamžite zacítil, ako mu dupla na chvost.

„AU!“ zajačal. „Hovorili ste, že po chvoste sa nedupe!“ Chytil sa najvyššieho kvapľa a vyškriabal sa naň. Vyčítavo odtiaľ pozeral na obrovského červeného draka.

„Som tvoja učiteľka,“ zaškerila sa Poštolka. „Ja môžem všetko. Zlez dolu a bojuj ako nebolet.“ *Ale ja nie som nebolet*, pomyslel si Hliniak vzdorovito. *Som bahnolet! Nepáči sa mi niečo podpaľovať ani metať sa v kruhu a hrýzť ostatných drakov do krku*. Ešte ho boleli zuby, keď sa zahryzol do Poštolkiných šupín, tvrdých ako drahokamy.

„Nemôžem bojovať proti niekomu inému?“ opýtal sa. „V tom som oveľa lepšia.“ Ostatní dráčikovia boli podobne veľkí a konali férovo (aspoň väčšinou). Zápasy s nimi ho vlastne celkom bavili. Keď sa na neho pozerala Poštolka, nikdy nič nevyhral; príliš ho znervózňovala.

„Ale? A akého protivníka by si chcel? Zakrpatenú pieskoletku alebo lenivú dažďoletku?“ opýtala sa Poštolka. „Som si istá, že v bitke si budeš môcť vyberať.“ Chvost páľil ako uhlíky, keď ním šľahala z boka na bok.

„Slavena nie je lenivá,“ ohradil sa Hliniak lojálne.

„Iba nemá nadanie na boj, to je všetko. Pavúčiar hovorí, že v dažďovom lese nie je o čo bojovať, lebo dažďoleti majú toľko potravy, koľko len chcú. Preto vraj ešte nevstúpili do vojny. Žiadna zo súperiacich kráľovien aj tak nechce mať v armáde dažďoletu. Hovorí sa, že...“

„PRESTAŇ TÁRAŤ A POĎ SEM!“ zahučala Poštolka. Zdvihla sa na zadných nohách a rozťahla krídla, takže zrazu vyzerala trikrát väčšia.

Hliniak sa s poplašným zajačaním pokúsil preskočiť na vedľajší kvapeľ, ale krídla sa mu rozvinuli príliš pomaly a on doň nemotorne vrazil. Hrabol pazúrmí do drsnej skaly, až lietali iskry, a zavyl od bolesti, keď Poštoľka strčila hlavu medzi kvaple, chytila mu chvost do zubov a vytiahla ho na otvorené priestranstvo.

Pazúrmí mu stisla krk a zasyčala mu do ucha.

„Kde je ten krvilačný malý netvor, ktorého som videla, keď si sa vyľahol? Takého draka potrebujeme do proroctva.“

„Chrríí,“ zachrčal Hliniak a zašmátral pazúrmí v jej zovretí. Cítil, ako ho v šupinách škriabu čudné jazvy od popálenín na jej dlaniach. Takto vždy končil boj s Poštoľkou – Hliniak upadol do mdlôb a ešte niekoľko dní ho bolelo celé telo, alebo kríval. *Bráň sa, pomyslel si. Rozbesni sa! Urob niečo!* Hoci bol z dráčikov najväčší, ešte stále mu chýbal rok do dosiahnutia plnej veľkosti.

Pokúšal sa v sebe vzbudiť zúrivosť, ktorá by mu pomohla, ale v hlave mu lietala jediná myšlienka: *Rýchlo sa to skončí a ja si potom dám večeru.* No takto hrdinovia neuvažujú. Zrazu Poštoľka zrevala a pustila ho. Hliniak sťažka žuchol na zem a nad hlavou sa mu prehnali plamene.

Červená dračica sa prudko otočila. Za ňou stála mladá moroletka Tsunami a zhlboka odľukovala. Medzi ostrými bielymi zubami jej uviazla šupina červenozlatého odtieňa. Tsunami ju vyplula a očami prepichla ich učiteľku.

„Prestaňte šikanovať Hliniaka,“ zavrčala, „lebo vás zasa pohryziem.“ Jej tmavomodré šupiny sa v svetle fagle leskli ako kobaltové sklo. Žiabre sa jej chveli na dlhom krku ako vždy, keď sa rozčúlila.